

Coborârea Sfântului Duh

**Lecturi : Fapte 2, 1-11;
Coloseni 12, 3b-7.12-13;
Ioan 20, 19-23**

*“Pace vouă!
Așa cum m-a trimis Tatăl,
așa vă trimit și eu pe voi ».*

Meditație vincentiană

Duminică sărbătorim Rusaliile, adică Coborârea Sfântului Duh asupra apostolilor și a sfintei Fecioare Maria aflați în cenacul.

Am încercat timp îndelungat să înțeleg diferența dintre suflet și duh. Iar apoi mi-am pus o întrebare și mai complexă: Cum putem să-l primim pe Duhul Sfânt de Rusalii, la botez și la mir și prin urmare cum putem interacționa cu El? Știm de la catehism că omul este format din trup, suflet și duh. În Prima Scrisoare către Tesaloniceni (1Tes. 5,23) sfântul Paul ne spune: « Însuși Dumnezeuul păcii să vă sfințească în mod desăvârșit și ființa voastră întreagă: duhul, sufletul și trupul, să se păstreze fără prihană pentru venirea Domnului nostru Isus Cristos »!

Trupul și sufletul formează o singură ființă, iar această unitate este distrusă doar de moarte. Trupul este muritor și se deteriorează, în schimb sufletul se poate îmbunătăți neîncetat. Sufletul (anima în latină) ne animă, ne dă viață. Sufletul are rațiune și voință. Iar fără suflet trupul nu este complet, nu are în el « suflul » vieții. Dacă nu am avea suflet nu am mai fi după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Știm de la psihologie că sufletul « psyche », este alcătuit în mod integral din ceea ce noi numim « persona », « umbra », și « sinele », reprezentând un fel de straturi ale psihicului (sufletului) nostru.

« Persona¹ » (numită și « mască », partea exterioară) reprezintă forma sub care ne prezentăm în fața celorlalți ca să fim recunoscuți de ei. În activitatea noastră, de exemplu, ne putem prezenta ca oameni nu prea credincioși, pentru că împrejurările

¹ Persona adună în sine toate trăsăturile acceptate social pe care le posedăm și pe care ne place să le etalăm în fața semenilor cu care venim în contact. Persona este aproape întotdeauna asociată cu o anumită nuanță de prefăcătorie și își are originile chiar în copilăria fiecăruia dintre noi, atunci când ne străduiam să fim nu numai pe placul părinților noștri, ci și pe al educatorilor ori învățătorilor. (Cf: Carl Gustav Jung: structurile arhetipale ale psihicului uman)

în care ne aflăm ne obligă să fim așa. Dar ne putem prezenta și ca oameni foarte credincioși căci împrejurările, de această dată, ne obligă să fim așa, atunci când participăm la întâlnirile din cadrul Conferințelor vincentiene. Iar noi conviețuim liniștit cu aceste două tipuri de comportament fără să ne simțim vinovați (ceea ce în sine nu poate fi un păcat).

« Umbra² » (al doilea strat) păstrează, chiar fără să ne dăm seama, nemulțumirile, ceea ce este « rău » în noi. Umbra reține, de exemplu, tristețea și pierderile pe care le-am suferit în copilărie, prezente și gata să iasă la iveală, chiar fără voia noastră. De aceea papa Ioan Paul al II-lea spunea că « fiecare persoană este ostatica propriului trecut » și prin urmare trebuie să fim gata să iertăm atunci când celălalt ne face rău pentru că nu știm ce a suferit în trecut și ce durere ascunde în umbra lui.

În centrul psihicului (psyche) se găsește sinele³ (sau eul așa cum este numit în psihologie). Aici găsim tot ce este bun în noi, bucuriile și experiențele care ne-au făcut bine de-a lungul vieții. Observăm că umbra este un strat aflat mai la exterior decât sinele. De aceea ne simțim împinși să reacționăm mai ușor și mai repede cu ceea ce este rău decât să facem binele. Iar atunci când ni se face un rău trebuie să depunem un efort în plus, să respirăm adânc și să căutăm virtuțile ascunse din noi, și astfel să reacționăm făcând binele.

Până aici totul este bine, însă care este diferența dintre suflet și duh?

Sufletul și duhul nu sunt două lucruri diferite: duhul este înăuntrul sufletului. Sfântul Paul insistă asupra faptului că sufletul nostru este locuința Duhului Sfânt: aici se află duhul omului. Dacă însă folosim conceptele psihologice pe care le-am explicat mai sus Duhul Sfânt nu-și are locuința în *persoană* (aceasta nu este decât o mască a noastră și nu ceea ce suntem cu adevărat) și nici în *umbră* (aici păstrăm ceea ce este rău în noi). Duhul Sfânt nu poate să locuiască decât în *sine*, în străfundul nostru, acolo unde sunt virtuțile, bucuriile și eul nostru adevărat. De aceea dacă vrem să vorbim cu Duhul Sfânt trebuie să coborâm în noi-înșine.

Dar care este legătura dintre tot ce am spus și noi, ca vincentieni?

Avem obiceiul să spunem că vizitarea săracilor este un eveniment mistic al întâlnirii noastre cu Dumnezeu. Ca să fie așa, întâlnirea fizică cu săracul nu este suficientă. Întâlnirea dintre « persona » noastră și « persona » săracului nu este nici

² Trăsăturile care ar putea să ne pună într-o lumină nefavorabilă în ochii celor din jur sau să ne facă mai puțin plăcuți sunt reprimite, ascunse, și astfel ele formează componenta psihologică numită umbra. Încercăm să scăpăm de umbră prin mecanisme precum refularea, proiecția și negarea, fie împingând-o în subconștient, fie atribuind-o celorlalți, fie nerecunoscându-i pur și simplu existența. Atunci când proiectăm umbra noastră asupra celor care reprezintă alteritatea putem genera, din păcate, curente precum xenofobia sau rasismul. (Cf: Carl Gustav Jung: structurile arhetipale ale psihicului uman)

³ Sinele înglobează nu numai potențialitățile străvechi ale speciei noastre umane, ci și aspirațiile spirituale ale ființei umane. Este resursa profundă a psihicului în care se poate vedea manifestarea prezenței divine înăuntrul sufletului uman. Stabilitatea personalității ființelor umane depinde de raporturile sale cu sinele. Sentimentul identității personale este dat de eul psihic, pe care îl simțim ca fiind același, deloc schimbat, de-a lungul întregii noastre vieți, indiferent de situațiile prin care trecem, de oamenii pe care îi cunoaștem și ne pot influența, de schimbările pe care le suferă conștiința sau sufletul nostru. (Cf: Carl Gustav Jung: structurile arhetipale ale psihicului uman)

ea suficientă (cu atât mai puțin întâlnirea « umbrelor »). Trebuie să ne deschidem! (Și să slujim efectiv!), duhul nostru să se întâlnească și să interacționeze cu duhul săracului pe care îl slujim: iar în acest caz este vorba de o adevărată unire în Duhul Sfânt! Cât este de frumos!

Rusaliile ne oferă posibilitatea să ne arătăm dorința fermă ca Duhul Sfânt care locuiește în profunzimea sufletului nostru să ne conducă pe calea sfințeniei prin întâlnirea personală și mistică cu săracii.

(Cf: Carl Gustav Jung: structurile arhetipale ale psihicului uman)

Traducere: sora Magdalena